

LBRIS

We know
books

REBEKAH CRANE

Cum să
iubești
UN CIUDAT

Traducere din limba engleză
de Anca Cristina Ilie

forteen | 2024

Capitolul 1

Dragă mamă, dragă tată,

M-au pus să scriu scrisoarea asta. În tabără este bine. Pe curând.

Z

PS – Și eu sunt bine... orice-ați crede.

Ușa se încuie cu o singură cheie din interior. Stau cu geanta de voiaj atârnată de umăr și mă uit la clanța argintie de parcă ar putea să vorbească. Nu cred că e legală treaba asta.

— Încuiem ușile doar noaptea, din motive de precauție. Iar eu dorm în cabană cu voi, spune Madison, trăgând de cheia care-i atârână la gât.

Mă atinge pe braț. Mă uit în jos la manichiura ei perfectă care îmi apasă pielea. Oja magenta strălucește a perfecțiune.

— De ce-am avea nevoie să fim precauți? întreb.

Madison nu-mi răspunde imediat. Îmi aruncă un zâmbet afectat și-și lasă capul într-o parte, de parcă s-ar gândi ce să spună în continuare. Își ridică părul castaniu lung și împletit și îi cercetează vârfurile.

— Ține urșii la distanță, spune ea și scoate la iveală un fir cu vârful despicat.

— Nu știam că sunt urși pe-aici.

— Pădurile de pe aici sunt pline cu o mulțime de lucruri despre care oamenii nu vor să recunoască că există. Dar nu-ți face griji. De-aia sunt eu aici, spune, și din nou îmi pune mâna pe braț.

Madison este îmbrăcată într-un tricou verde vânătorec, cu logo-ul taberei în față, și pantaloni scurți negri, model cargo. Oja strălucitoare contrastează cu ținuta sportivă. Nu se potrivește.

— Îmi amintesc prima dată când am fost în tabără. Eram atât de emoționată, spune Madison.

— Ai fost aici?

— Nu... spuse, lăsând propoziția neterminată.

Se joacă cu tricoul, netezindu-l în partea din față.

— Era o tabără de echitație în California.

Madison arată ca o fată destul de bogată încât să călărească și să poarte tricouri polo roz și pantaloni scurți albi cu imprimeuri cu balene. S-ar potrivi perfect cu oja de pe unghiile ei.

— Eu nu sunt emoționată, spun eu.

— Asta-i bine, zâmbește Madison. Păi, fă-te comodă și ne întâlnim în Cercul Speranței într-o jumătate de oră.

— Cercul Speranței? De ce acolo? întreb eu.

— Dacă nu avem speranță, Zander, nu avem nimic. E cel mai bun loc din care să începi, spune.

Îmi atinge iar brațul și zâmbește încă o dată, apoi pleacă, iar părul împletit îi saltă pe spate.

— Asta nu este un răspuns, mormăi eu, în timp ce un țânțar îmi bâzâie în față.

Îl înlătur cu mâna, dar revine în câteva secunde. O ușă care se încuie și se descuie din interior cu o singură cheie sigur e o problemă în caz de incendiu. Am dreptate. E complet ilegal. Poate că aș putea să fac reclamație locului ăsta și să-l închid, dar apoi ar trebui să merg acasă.

Îmi arunc geanta jos și cade cu un bufnet surd pe podeaua de ciment. În afară de betonul rece de sub picioarele mele, totul în cameră este din lemn – paturile, pereții, dulapurile. Mă așez pe salteaua goală a unuia dintre paturi și îmi trec mâinile prin păr, trăgând puțin prea tare. Câteva fire negre se desprind. Se pare că nu pot să scap de obiceiul ăsta, deși îmi împuținează părul, care devine tot mai subțire și mai ușor.

— Rahat, murmur pentru mine.

Ușa se deschide de perete, lovindu-se de peretele de lemn cu o bubuitură.

În prag apare o față îmbrăcată în cel mai mic maiou alb și cei mai scurți pantaloni scurți roșii pe care i-am văzut vreodată.

— Nu e semn bun să vorbești singur, spune ea, răsucindu-și degetul arătător în dreptul tâmplei.

Își aruncă geanta pe un pat. Rămân cu privirea ațintită la ea. Nu mă pot abține. Nu poartă sutien. Ce față nu poartă sutien sub un maiou subțire alb? Pielea ei maro închis se vede prin tricou. *Toată* pielea. Chiar și sfârcurile.

— Ce? Iatră ea la mine.

Și ea e slabă, genul de slab care te poate băga în spital. Schiloadă ar fi un termen mai bun. Practic, e concavă.

Se lasă pe pat și-și încrucișează picioarele lungi.

— Eu sunt Cassie, spune ea, dar nu întinde mâna. Știu. E un nume de fată grasă.

Înainte să apuc să-i spun cum mă cheamă, Cassie începe să verse conținutul genții pe pat. Mă uit prin grămada de haine în căutarea unui sutien de orice fel, dar nu văd decât un costum de baie roz-aprins, pantaloni scurți și maiouri în mai multe culori. Cassie ia un braț de haine și spune:

— Înțeleg că ai cunoscut-o pe Madison.

Îndeasă hainele într-un sertar fără să le împătorească sau să le separe. Le aruncă pur și simplu pe toate la grămadă.

— E o tâmpită.

În timp ce vorbește, Cassie apucă geanta goală și o întoarce cu susul în jos. Pe pat se împrăștie o cascadă de recipiente pentru pastile.

— Cum ziceam, consilierii ăștia sunt niște idioți. Nici măcar nu verifică buzunarele.

Scoate dopul de la o sticlă.

— Nu te holba. Este nepolitic, spune.

— Scuze, spun și încep să-mi privesc mâinile.

— Glumesc. Toată lumea se holbează, mai ales aici.

Cassie îmi întinde o mână de pastile, ca pe-o ofrandă.

— Pastile pentru slăbit. Vrei?

Scutur din cap.

— Urăsc pastilele.

— Treaba ta, dar eu m-aș feri de macaroane la cantină, spune Cassie, după care-și umflă obrazii și arată spre mine.

Nu mă pot abține să nu mă uit în jos, la corpul meu. N-ai putea să spui că sunt slăbănoagă, dar nici nu sunt grasă. Mama nu ar permite niciodată așa ceva.

Trag de tricoul galben, ca să nu mai fie așa de strâmt.

— S-a notat, spun.

Își aruncă pastilele în gură și le înghite fără apă.

— Deci, de ce ești aici? întrebă ea.

— Poftim?

— Ai venit aici pentru că ești surdă?

Cassie face o față mirată și enunță din nou cuvintele, de data asta mai rar și mai tare:

— De ce ești aici?

— Nu sunt surdă.

— Nu, zău, tâmpito! Sunt alte tabere pentru asta.

Mă joc cu partea din față a tricoului, culegând un țânțar de pe el. Chiar așa: de ce mă aflu aici? Mă uit la fata din fața mea și-mi dau seama că nu semănăm absolut deloc. Nu putem fi puse în aceeași oală. Storc țânțarul între degete cu putere și spun:

— Sunt aici pentru că m-au înscris părinții.

Cassie râde atât de tare că i se aude ecoul în cabana goală. Zgomotul mă irită.

— Deci ești una dintr-alea.

— Una dintr-alea?

— O tâmpită și o mincinoasă.

Îmi îndrept spatele. Mi s-a părut mie sau o fată care mănâncă pastile pe post de mic-dejun și nu poartă sutien tocmai m-a făcut mincinoasă?

— Ei, na, te-am enervat? mă ia Cassie peste picior.

— Nu, spun.

— Păi, n-am ce să fac. Sunt un dezastru maniac-depresiv-bipolar-anorexic. Auto-diagnosticată. Am zile în care cred că sunt un băiat care trăiește în corpul unei fete, spune ridicându-se în picioare. Dar cel puțin sunt sinceră cu mine. Ține minte că oamenii care chiar sunt nebuni nu știu că sunt nebuni.

Își îndeasă pastilele în buzunarul ascuns al rucsacului și apoi îl aruncă sub pat. Înainte să plece, aruncă o privire la bagajul meu, ca să vadă numele scris pe exterior:

— Zander? Așa te cheamă? zice, scuturând din cap. Da, cu siguranță nebună! Te las să te distrezi vorbind singură, *Zander!*

Cassie dispare pe ușă. O clipă, mă gândesc să-i spun lui Madison despre farmacia ei de pastile ascunse în geantă, dar

ceva-mi spune că n-ar fi o idee prea bună să mă pun rău cu Cassie pentru următoarele cinci săptămâni.

Trag adânc în piept aerul greu și ridic privirea în tavanul de lemn. Ar fi nevoie de un singur chibrit ca să dea foc locului ăsta, dacă nu l-ar stinge umiditatea din aer. Însă dacă aş da foc la cabană, m-ar trimite acasă și i-ar da dreptate lui Cassie – aş fi, într-adevăr, nebună.

Și n-am voie să fiu nebună. Mi-ar face părinții fericiți. Cât despre mersul acasă, nu vreau să mă întorc acolo. Cel puțin nu în starea de-acum a casei.

Părinții mei nici măcar nu m-au întrebat dacă vreau să vin aici. Pur și simplu ne-am așezat la masa de prânz acum câteva luni și m-au anunțat. Îmi răsuceam spaghetti în furculiță în timp ce ei discutau despre mine ca și cum nici n-aș fi fost de față. Să fiu sinceră, aveam un test important la franceză a doua zi și conjugam în cap verbe la *passé composé*.

J'ai mangé

Tu as mangé

Il a mangé

Nous avons mangé

Vous avez mangé

Ils ont mangé

— Tocmai de-asta trebuie să meargă, s-a plâns mama, încă vorbind despre mine ca și nu m-aș fi aflat în cameră.

Conjugarea verbelor a devenit un obicei de-acum. Am avut media zece la sfârșitul anului.

— La întoarcere, toate astea vor fi doar o amintire. O să fii alt om, a spus mama în seara dinaintea plecării mele, în timp ce prietenul meu și cu mine stăteam cu un bol de legume organice și niște sos în față.

LIBRIS | We know books

De doi ani mă vedeam cu Coop. Numele lui real este Cooper. Nu i-am spus-o niciodată, dar cred că ambele opțiuni sunt groaznice. Coop sună ca un jucător de fotbal american mătăhălos, care sparge sticle de bere cu capul. Iar când îi spun Cooper parc-aș striga după un câine.

Am spart un morcov între dinți și am dat din cap. Mestecatul îmi suna atât de tare în urechi, că nu mai auzeam nimic din ce spunea restul lumii.

După ce am mâncat tot bolul, l-am tras pe Coop sus, în camera mea și ne-am sărutat. A fost punctul culminant al serii. Iar Coop nu sărută chiar așa de bine. E cam bălos, ca un câine pe nume Cooper.

Când ne-am plictisit, am început să conjug verbe. Sărutul și conjugatul merg bine împreună. Ambele sunt franțuzești.

Nu. Să mă întorc acasă nu e o opțiune, așa că mi-am ales un dulap în care să-mi pun hainele, pe care le separ în cămași, pantaloni și lenjerie, inclusiv un braț de sutiene pe care mi le-a pus mama în bagaj. A lăsat bagajul la piciorul patului din camera mea, în ziua plecării, și mi-a spus:

— Uite-aici. Totul e gata.

În franceză, *fini*.

Ar fi trebuit să folosească cuvintele astea cu ani în urmă, dar mama nu e genul care să renunțe ușor.

Mi-am ales patul de jos, gândindu-mă că-mi va fi mai ușor să ies, în cazul în care ia foc locul, dacă reușesc să trec de ușa încuiată. Când scot cearșafurile și pătura pe care mi le-a pus mama în bagaj, simt cum mi se pleoștesc umerii. A revenit oboseala, ca și cum tocmai s-a dublat gravitația și genunchii vor să cedeze, dar mă forțez totuși să fac patul, asigurându-mă că fac și colțurile ca la spital, așa cum m-a învățat mama.

LIBRIS | We know books

După ce termin, mă uit la treaba pe care am făcut-o. Un țânțar îmi bâzâie în ureche și plesnesc din palme, încercând să-l omor, dar îl ratez. Vine imediat înapoi.

— Fir-ar!

Scutur din cap, ca să-mi limpezesc mintea. Dar patul e tot acolo, parcă se uită și el la mine. Ca și cum sub cearșaf ar fi o pereche de ochi, un corp și niște plămâni care încearcă să respire. Care se chinuie să respire, dar nu reușesc. La urma urmei, nimeni nu reușește. Cu toții ne prăbușim la fund, indiferent de câte ori încercăm ceva să iasă la suprafață.

Când nu mai suport să mă uit la patul perfect aranjat, îl stric. Scot colțurile perfect aranjate și bag înapoi în bagaj pătura înflorată în culori calde; nici măcar nu-mi pasă dacă e împăturită corect, vreau doar să n-o mai văd. Mă așez pe pat fără suflare, iar pieptul mi se ridică greu.

Mai bine îngheț în fiecare noapte decât să mă învelesc cu chestia aia.

— *Fini*, spun.

La naiba! Iar vorbesc singură. Mă uit în jur să mă asigur că nu m-a văzut nimeni. Dar sunt singură. Familia mea este în cealaltă parte a țării, în Arizona, iar eu sunt în mijlocul statului Michigan. Încerc din răspuțeri să fiu tristă în legătură cu asta, dar e ca și cum aș încerca să prind cu mâna ceva ce nici măcar nu există. Nu prind decât... nimic. Sunt pur și simplu goală pe dinăuntru.

Ies din cabană în căldura sufocantă a zilei și nu știu ce să fac mai departe. Dar un lucru e clar: ar fi bine să nu mai vorbesc singură, ca să nu le dau celor de-aici idei.

Capitolul 2

*Dragă mamă și domnule Președinte Cleveland,
Probabilitatea de a găsi iubirea este de 1 la 285000, dar probabi-
litatea de a te căsători este de 80%. Pare să fie o discrepanță aici.
Al vostru fiu,
Grover Cleveland*

Părinții mi-au spus acum câteva luni unde o să-mi petrec vara.
Tata a ridicat mâna și a pus degetul în centrul locului ăsta.

— E chiar aici, Zander. Aici se află tabăra, a spus el. Te-ai prins?
Michigan are formă de mânăușă.

Nu am răspuns, așa că mama a adăugat:

— Oricum, e oribil vara în Arizona. Sunt un milion de grade!
O să-ți placă să fii departe de aici, a spus ea, uitându-se spre tata,
cu buzele strânse. Chiar dacă nu e de dorit să fii la jumătate de
lume fără părinții tăi.

— Am luat hotărârea împreună, așa că nu începe cu hiperbolele,
Nina. Tabăra nu e în India, a spus tata.

Urmăream o muscă chinuindu-se într-o pânză de păianjen, în
timp ce părinții mei se certau la cină. Înțelegeam musca aia foarte
bine. Oriunde se întorcea, era prinsă. La ce bun să te mai lupți?
Ajungi să te prinzi și mai tare în pânză.

— Tabăra Padova are șapte zone distincte. Zona băieților, zona fetelor, cantina, plaja, câmpul de trageri cu arcul, grajdurile și – cel mai important – Cercul Speranței, mi-a făcut Madison turul când am sosit.

M-a condus prin tabără, arătându-mi un lucru sau altul.

— O mulțime de opțiuni. Ar trebui să fie foarte distractiv vara asta. Nu doar...

A făcut o pauză și s-a uitat la mine.

— Nu doar afaceri. Ție ce-ți place?

N-am știut ce să-i răspund.

— Știi tu, care-i chestia ta preferată? m-a întrebat din nou Madison zâmbind.

Nu am răspuns, iar după o vreme Madison a renunțat să mai aștepte. Adevărul e că nu am o chestie a mea preferată. Viața e mai bună așa.

— Fetele trebuie să stea în zona fetelor, iar băieții, în zona băieților. Poate că vara nu e toată ca o simplă afacere, dar nici nu vrem celălalt fel de afaceri, a spus Madison, luându-mă de braț ca să mă conducă.

— Am prieten, am spus eu.

Madison s-a înviorat:

— Chiar așa? Minunat! Îmi aduc aminte de iubitul meu din liceu. Prima iubire e specială!

— Noi nu ne iubim, am spus eu. Doar îi plac sânii mei.

Apoi am schimbat subiectul.

Mi-a arătat cantina și aleile care duceau în spate, la grajduri. În cele din urmă, am ajuns la câmpul de trageri cu arcul și la Cercul Speranței, care în orice alt loc ar fi primit numele de vatră. Apoi m-a dus jos la lac.